

a že tudíž platí i tu všeobecná ustanovení § 40 živn. řádu. V tomto případě by podle stížnosti schválením zamýšlené pobočky také nebyl § 19 živn. řádu porušen, neboť st-l nemá dosud oprávnění k výčepu pálených lihových nápojů, takže nemůže tu jíti o druhé oprávnění téže osoby v téže osadě k výčepu pálených lihových nápojů, které zákon chce zameziti. Soud shledal stížnost důvodnou.

Živn. řád skutečně neobsahuje ustanovení, podle něhož by bylo vyloučeno zřizovati pobočky živnosti hostinské a výčepní. Není tedy důvodu, aby živnost hostinská a výčepní byla vyloučena z platnosti § 40 živn. řádu, jímž se stanoví, za jakých předpokladů mohou se pobočné závody zřizovati. Při živnostech koncesovaných a tedy i při živnosti hostinské a výčepní je zřízení pobočného závodu podle § 40 živn. řádu vázáno na zvláštní schválení živnostenského úřadu. Předpis § 19 odst. 1 živn. řádu, jehož se dovolává žal. úřad, má při tom význam potud, že schválení podle odst. 3 § 40 živn. řádu musí se odepříti, nemohla-li by býti podle § 19 odst. 1 udělena ani koncese. Tomu by tak bylo jen v případě, když by žádaným schválením pobočky st-l nabyl v téže osadě druhého oprávnění k výčepu nebo drobnému prodeji pálených lihových nápojů nebo třetího oprávnění k provozování ostatních v § 16 vyjmenovaných oprávnění. Že by v tomto případě nastala tato eventualita, úřad vůbec netvrdí.

Poněvadž podle toho, co uvedeno, právní názor žal. úřadu, že zřizování poboček živnosti hostinské a výčepní je vůbec nepřípustno, odporuje zákonu, musilo nař. rozhodnutí vybudované na tomto mylném právním názoru býti zrušeno pro nezákonnost.

Č. 12.915.

Ř í z e n í s p r á v n í: * Proti odepření výkonu dozorcího práva není opravného prostředku. (V nálezu nevysloveno.)

(Nález z 26. května 1937 č. 7263/35-6.)

V ě c: Firma Bergbauunternehmung Corona, společnost s r. o. v Karlových Varech (adv. Dr. Pavel Simon z Karlových Varů) proti rozh. báň. hejtmanství v Praze z 22. října 1935 (vrch. báň. rada JUDr. a Ing. Jaroslav Votruba) o omezení provozu hor.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost, pokud jím bylo odvolání st-lky odmítnuto pro nepřípustnost. V ostatním se stížnost zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: St-lka jako majitelka dolu Josef — Jan v Pile, při němž měla továrnu na výrobu montanního vosku z uhlí na dole tom těženého, uzavřela v r. 1933 s firmou »Riebeckovy závody« v Halle n. S. dvě smlouvy z 22. května a ze 6. července 1933, jejichž obsahem bylo v podstatě, že se st-lka za úplatu 1,728.000 Kč pod konvenčními pokutami a se závazkem k náhradě škody zavazuje, že až do 30. dubna 1953 ne-

bude vůbec vyráběti žádný druh montanního vosku, a to ani z vlastního ani z cizího uhlí, že v dolech, které již nyní vlastní, i v těch, jež by snad získala v budoucnosti, nebude těžiti ani nedá nikým těžiti uhlí k uvedenému účelu, že si závazky tyto dá jako služebnost ve prospěch Riebeckových závodů knihovně vložit na svůj důlní majetek a že se také smluvně postará, aby každý budoucí nabyvatel tohoto důlního majetku závazky ty ve stejném rozsahu převzal. 17. ledna 1934 prodala st-lka svůj uvedený důlní majetek, zatížený již také shora zmíněnou služebností, Ferdinandu T.-H., při čemž byly také veškeré modalities plynoucí z předchozích smluv zachovány. Nový nabyvatel také oznámil Riebeckovým závodům, že se st-lce zavázal k dodržení závazků ze smluv těch vyplývajících. Tomuto novému nabyvateli vydal revírní báň. úřad v Karlových Varech výměr ze 17. dubna 1935, v němž prohlásil: 1. že obsah smluv z 22. května a 6. července 1933, uzavřených mezi st-lkou a Riebeckovými závody o zastavení výroby montanního vosku na dole Josef — Jan v Pile, neschvaluje, a 2. dnešnímu majiteli tohoto horního majetku ukládá, aby se postaral o odstranění překážek, které brání tomu, že žluté uhlí nemůže býti v tuzemsku zužitkováno k výrobě montanního vosku.

Z výměru tohoto, jenž byl adresován a doručen výlučně Ferdinandu T.-H., se tento adresát neodvolal, nýbrž podal u kraj. soudu v Chebu na Riebeckovy závody určovací žalobu, ve které se domáhal určovacího výroku, že není povinen smlouvou z 22. května a 6. července 1933 dodržovati.

5. srpna 1935 podala st-lka proti výměru revírního báň. úřadu ze 17. dubna 1935 odvolání spolu s dozorčí stížností, ve kterém nejprve uvedla, že o výměru tom zvěděla teprve ze žaloby právě zmíněné; namítala pak jednak, že výměr revírního báň. úřadu měl býti doručen také jí, poněvadž obsahuje výrok, kterým se neschvaluje smlouva, na níž ona je zúčastněna jako kompaciscentka, jednak výrok ten potírala námitkami věcnými. Podání toto vyřídilo žal. báň. hejtmanství nař. rozhodnutím tohoto znění: »Báň. hejtmanství k dozorčí stížnosti firmy Corona proti úřadování revírního báň. úřadu v Karlových Varech nevidí potřeby ani důvodu, aby ve smyslu § 3 bodu 14 e) zákona z 28. března 1928 č. 57 Sb. zakročilo z dohlédací moci proti revírnímu báň. úřadu v Karlových Varech, poněvadž opatření ze 17. dubna 1935 učinil revírní báň. úřad v mezích své řádné pravomoci, jsa podle § 220 hor. zákona povinen zakročiti ve všech případech, kdy zachování hor neb jejich vztahy k veřejným zájmům toho vyžadují. Báň. hejtmanství odmítá též odvolání st-lky pro nepřípustnost, protože stranou v řízení byl tu jediné báň. podnikatel, resp. vlastník hor, jímž je Ferdinand T.-H., nikoli Corona, společnost s r. o.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané uvažoval soud takto:

Soud musil si nejprve zjistiti obsah výroku nař. rozhodnutí, neboť z něho vyplynou nejen meze, nýbrž i směr jeho soudního zkoumání. Žal. báň. hejtmanství jednak odepřelo zakročiti z moci dozorčí proti dohlédacímu opatření revírního báň. úřadu ze 17. dubna 1935, jednak odmítl odvolání vznesené st-lkou proti uvedenému opatření pro nedo-

statek její legitimace. O nedostatku vytýkaném v uvedené stížnosti dozorčí, že opatření revírního báň. úřadu nebylo st-lce doručeno, se nař. rozhodnutí vůbec nezmiňuje.

Proti výroku na prvním místě uvedenému, jímž bylo odepřeno proti opatření revírního báň. úřadu zakročení z moci úřední, se stížnost k tomuto soudu podaná neobrací nebo se aspoň proti němu neobrací způsobem formálně vyhovujícím (§ 18 zákona o ss). Pokud by však z vývodů stížnosti bylo možno vyčísti námitku namířenou také proti tomuto výroku, nemohla by míti úspěchu, neboť podle právního názoru, zastávajícího již od mnoha let v judikatuře tohoto soudu, na výkon dozorčí moci nikomu p r á v n í n á r o k nepřísluší, kdežto tento soud může chrániti st-le jen v případě protizákonného porušení jeho subjektivních p r á v.

Pokud jde o dozorčí stížnost proti nesprávnému postupu při doručování předmětného opatření revírního báň. úřadu, bylo by sice možno formální nedostatek spatřovati v tom, že se nař. rozhodnutí o tomto petitu vůbec nezmiňuje, leč podstatná vada řízení by v tomto shledána býti nemohla, kdyžtž st-lce nedoručením výměru revírního báň. úřadu nebylo podání opravného prostředku (t. j. odvolání) fakticky znemožněno, a když, jak z dalšího ještě vysvitne, st-lka tím také žádnou újmu neutrpěla.

Pokud jde o odmítnutí st-lčina odvolání pro nedostatek legitimace, musil soud dáti stížnosti za pravdu. Výrok báň. úřadu, jímž bylo odepřeno schváliti smlouvu, uzavřenou st-lkou, je způsobilý zasáhnouti do právní situace smluvních stran, neboť výslovné odepření báňskouředního schválení, byť toto schválení zákonem nebylo požadováno, rovná se co do svých účinků úřednímu — lhostejno zda zákonnému či nezákonnému — odporu proti uzavření této smlouvy, což je dostatečným důvodem, proč nelze smluvní straně odnímati možnost, aby oprávněnost takového odporu dala si v řádné instanční cestě přezkoumati.

Musilo proto nař. rozhodnutí, vybudované na názoru opačném, býti zrušeno pro nezákonnost. Za tohoto procesního stavu pak soud neměl ani důvodu, ba ani možnosti, aby se zabýval také meritem sporu, neboť by tím prejudikoval instančnímu jeho řešení.

Č. 12.916.

Zaměstnanci veřejní: * Bylo-li jmenování čekatele úředníkem hlavního města Prahy provedeno v důsledku zkrácení čekatelské doby se zpětnou účinností ke dni vyplývajícimu ze zkrácení čekatelské doby, rozhoduje pro určení služebního pořadí ve smyslu § 17 »Pravidel o úpravě platových a některých služebních poměrů zaměstnanců hlavního města Prahy« toto datum dřívější.

(Nález z 28. května 1937 č. 12.990/37.)

V ě c: JUDr. Ludvíka H. v Praze proti rozh. zem. úřadu v Praze z 15. září 1934 o služebním pořadí.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.